

3. Mutasd meg, Uram, éltednek végét,
És meddig éltetsz engemet,
A napok számát jelentsd meg nekem!
Míg e világon kell élnem,
Mert időm nálad csak egyarasznyi,
Előtted életem semmi.
4. Bizony, mulandó semmi az ember,
Ki magának sokat ígér!
Mint az árnyék, az ember elmúlik,
Mégis szorgalmatoskodik,
Sokat gyűjt, és sok kincset rak össze,
Nem tudja, kié lesz végre.
5. Uram, hát nékem kibem kell bíznom?
Nincs kívüled vigasságom!
Ments ki engemet minden vétkeimből,
És a bolondok nyelvétől
Őrizz meg, hogy ők ne csúfoljanak,
Midőn ez ínségben látnak.
6. Mint a néma, hallgatok erősen,
Szájamat én fel sem nyitom;
Tudom, hogy ezt mind te cselekedted.
Ostorod rólam elvegyed!
Mert kemény kezed nagy volta miatt
Én minden erőm ellankadt.
7. Mert amidőn megfedded az embert
Az ő nagy gyarlóságáért,
Azonnal elvész szép ábrázatja,
Mint a molytól a szép ruha.
Lám, az ember mely igen mulandó,
Semmi dolga nem állandó.
8. Hallgasd meg, Uram, könyörgésemet,
Kérésemre ne légy siket!
Mert előtted vendég és zarándok,
Mint atyáim, olyan vagyok.
Feddőn ne nézz rám, hadd vegyek erőt
Az én elmúlásom előtt!